

Et kuriøst Forslag

I »Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn«, hvis Redaktør var Boghandler *Salomon Soldin*, fandtes der – foruden inden- og udenlandske Efterretninger, politiske Oversigter, historiske, biografiske og andre oplysende Artikler, Digte og andre skønlitterære Bidrag – tillige Artikler, som indeholdt mere eller mindre samfundsgavnlig Forslag af højst forskellig Art. En af disse for Bladet og for Datiden karakteristiske Artikler finder man i 7. Aargang, Nr. 50 ff. (Marts–April 1810). Den omhandler *Forslag til Oprettelse af et Bogforsikrings-selskab i Danmark* og skal her gengives i Uddrag:

Det er kun alt for vel bekendt, hvad Skjebne Bogsamlinger, især af noget betydelig Størrelse, i Almindelighed have i vort Fædreland, naar de efter Eierens Død ved offentlig Auxion bortsælges. Næsten bestandig vorde, især i Provindserne, men tildeels ogsaa paa Bogauxioner i Hovedstaden, endog de ypperligste Skrifter bortsolgte ei alene langt under deres Pris og Værd, men endog ofte under Papirets blotte Makulaturværdi, hvilket naturligvis foraarsager, at de da opkjøbes til Makulatur og sønderrives; og selv de Skrifter, som undgaae denne Skjebne, sælges dog som oftest for en høist uforholdsmæssig ringere Pris, end de have kostet at anskaffe, ja kunne ofte siges saagodtsom at gives bort. At en enkelt Mands Bogauktion, især under visse Omstændigheder, kan gjøre en Undtagelse herfra, beviser Intet mod Sætningens Rigtighed i Almindelighed. Saaledes vorder ofte en Bogsamling, hvis Anskaffelse kanske kostede Eieren flere tusinde Rigsdaler, bortsolgt for færre Hundrede eller i alt Fald dog langt dybere under dens virkelige Værd end den burde og end andre Eiendomme sælges til. Enhver indseer let, hvad Virkninger dette maa have. Kun saare faa Mennesker have saa stor Formue, at de kunne anvende nogen betydelig Sum paa Bogkjøb uden at have nogen Udsigt til at erholde efter deres Død en nogenlunde bety-

delig Del af denne Sum tilbage for deres Børn eller Arvinger. De øvrige maae undertrykke det for en Videnskabsmand og for enhver dannet og kultiveret Mand dog saa billige Ønske at eie Bøger, hvis de ville opfylde de Pligter, de skyldte deres Efterlevende. Ved disse Aarsager bliver nu mangan Mand bange for Indkjøb af Bøger, og derfor strax ved Tiltrædelse af Embede og huslig Stilling ulæsende; eller hindres dog fra at gaae frem med Tidsalderen og sin Videnskab. Efterhaanden vorder ved alt dette Følelsen for det Literære og for al Videnskabelighed mindre og mindre. Ved det saa idelige Syn af Mænd, der, skjøndt de dog maatte formodes at være Yndere og Skjønnere af Videnskaber, afholde sig fra at kjøbe Bøger, deres Værd maatte end være nok saa stort og almindelig erkjendt, og tillade, at slige Lærdoms Skatte tilintetgjøres i Butiker, vorder snart den Tænkemaade almindelig, at Bøger ere en unyttig Eiendom, som det ei er værd at sætte Penge i; noget, der mere tjener til en Slags literær Luxus end til sand Nytte, og kun er at betragte som et Kjerhaveri, o. s. v. Med saadan Tænkemaade udbreder sig da, ei alene Mangel paa Agtelse eller fuldkommen Ringeagt for Bøger, men, som en Følge deraf, tillige Mangel paa Læselyst, ja tilsidst endog hos Hoben Foragt for Videnskaberne og Videnskabsmændene selv. Rigmanden, der ofte ikke har det Held at have faaet Sands for Videnskabelighed, lader haant om at bidrage noget til Videnskabernes Fremme eller Udbredelse; og Videnskabsmanden, som ei besidder Rigdom, tager i Betænkning, især naar han har Familie, Kone eller Børn, paa hvis Vel i Eftertiden han ogsaa maa tænke, at sætte nogen betydelig Kapital i en Eiendom, som kun er ham ene til Nytte eller Fornøielse, men efter hans Død er at ansee som Intet, fordi saagodtsom Intet af de paa den anvendte Bekostninger kan med Sikkerhed ventes tilbage. Isærdeleshed undviger Enhver saa meget som muligt at kjøbe nye Bøger, afskrækket ved de — især i vore Dage — høie Bogladepriser, og behjælper sig med ældre, som han paa Auxioner kan faae for bedre Kjøb. Følgen heraf bliver, at næsten ikke en ny Bog, af noget Værd, kan udkomme, Skolebøger undtagne; og Literaturen vorder som død. Just de bedste og mest klassiske Skrifter blive som oftest slet ikke kjøbte af dem, i hvis Eie de burde komme, men derimod — og det ei mindre fra Bogladerne end fra Bogauxioner — vandre til Urteboderne, medens i det

høieste kun Romaner og anden slig for Kundskaber, Aand og Hjerte lige mager Føde finde nogen Afsætning. Saaledes vorde aarlig ja daglig mangfoldige, saavel ældre som nyere, fortræffelige Skrifter brat ødelagte; Værker, som dyb og udbredt Lærdom, tænkende Mænds indholdsrige Bemærkninger, vigtige Undersøgelser, sande og skjønne Tanker, burde gjøre næsten ubetalelige, tilintetgjøres; mangfoldige høist vigtige Skrifter blive saaledes ideligen sjeldnere; og Boghandlerne tabe Modet til at forlægge især noget store og kostbare Værker. Disse Virkninger have desværre allerede kjendeligt nok viist sig i vort Fædreland. Hvor sørgeligt dette Maleri seer ud for Fædrelandets Literatur, for al grundig Lærdom, for Videnskabelighed i Almindelighed og Agtelse for Videnskaberne, er det vist overflødig med flere Ord at gjøre opmærksom paa.

Dette har foranlediget den Tanke, at de Fædrelandets Mænd, der besjæledes af Iver og Agtelse for Videnskaberne og eiede Bogsamlinger, kunde forene sig sammen og danne et Selskab, hvis Hensigt var at forebygge slig Ødelæggelse af gode Skrifter, ved at bringe det dertil, at disse ved Auxioner bortsolgtes for en passende Pris, og hvis Medlemmer til den Ende havde forenet sig om, gjensidigen at købe Bøger paa hinandens Auxioner; saa at ethvert Medlem af Selskabet tilsikredes ved hans Bogsamlings Bortsælgelse efter hans Død en vis Del — f. Ex. 60 PC. — af dens Værdi, hvilket opnaedes derved, at de øvrige Medlemmer købte Bøger paa hans Auxion, og, hvis den ei skulde løbe i en Sum, som udgjorde 60 PC. af Værdien efter Vurdering, da tilskiøde det Manglende; — og det er til et saadant Selskabs Oprettelse, Man her vover, gennem dette Blad, at gjøre Forslag. Ideen hertil er hverken fra igaar eller idag, men er af 4 Mænd i en af Provindserne for over Aar og Dag siden fattet, prøvet og gennemgaaet, og den udkastede Plan flere Gang omarbeidet; og det er først efter nøiagtig og gjentaget Drøftelse at man har turdet beslutte sig til at fremsætte den offentlig for Publikum. Man troer, at der, ved et saadant Selskabs Oprettelse i ovenmeldte Hensigt og dets hensigtpassende Organisation, vilde opnaaes: d e l s at de gode Skrifter sikredes for Tilintetgjørelse, d e l s at en Del af de paa en Bogsamling anvendte Bekostninger kunde med Sikkerhed erholdes tilbage for Eieren eller hans Fa-

milie, dels endelig, at den alt for almindelige Frygt for eller Uvillie til at købe Bøger ophørte. Bogforsikringsselskabets Hensigt blev altsaa tredobbelt: dels at forebygge gode Skrifters Ødelæggelse og Tilintetgjørelse ved Sønderrivning til Makulatur; dels at sikre Eierne af Bogsamlinger ved disses Bortsælgelse Gjenerholdelsen af en Del af de til deres Anskaffelse gjorte Udgifter; dels endelig Opretholdelse og Udvidelse af Fædrelandets Literatur, forsaavidt dette herved, skjønt indirecte, kan bevirkes. — Man vover da herved at anbefale dette Forslag til alle Fædrelandets Videnskabsmænds og enhver god Dannemands Opmærksomhed, som sigtende til sand Oplysnings og deraf følgende Culturs Udbredelse og Fremme, til Befordring af Videnskab, som tjener til at hæve Mennesket op fra det Jordiske og lave Sandselige, sin høie Bestemmelse imøde. Man opfordrer Enhver, som denne Sag kan ligge paa Hjerte, til offentlig, saavidt hans Leilighed tillader det, at fremsætte sin Mening om et saadant Selskab, om dets Mulighed, dets Iværksættelighed og Gavnlighed efter den Organisationsmaade, som man har anseet for at være den bedste og herved vover at fremsætte, eller efter nogen anden, samt enhver anden Bemærkning, der maatte kunne gøres derom; og Man vil da siden, efterat have indhentet offentlige og private Bedømmelser over det fremsatte, udgive en udførlig Plan til et saadant Selskab og indbyde Bogeiere til Indtrædelse og Deltagelse deri.

Hvad Selskabets Organisation angaaer, da — saasom det er Selskabets Hensigt at sikre en Bogsamlings Eier eller hans Efterladte, ved Auxionen over hans Bogsamling, en vis og sikker Indtægt af en forholdsmæssig Del af hvad den hele Samling er vurderet til — synes en Bestemmelse af 60 PC. af Vurderingssummen i denne Henseende at kunne være passende, saaledes at, hvis denne Sum ved Auxionen udkommer, har Selskabet ingen videre Forpligtelse at opfylde i denne Henseende, mangler derimod noget deri, tilskydes det Manglende af Selskabets øvrige Medlemmer efter den Andel, Enhver har i Selskabet, og i Forhold til det Indkjøb, han paa Auxionen har gjort. — Selskabet kunde altsaa i det Væsentlige organiseres efter følgende Bestemmelse. Den Andel, ethvert Medlem har i Selskabet, beroer paa den Værdi, hvortil han selv ansætter sit Bibliothek; men Ingens Bogsamling forsikres

igjen af Selskabet for en større Sum, end den af ham selv er anslaaet til, om end dens Værdi efter Vurderingen var større, da han ellers kunde anslaae sin Bogsamling uforholdsmæssig ringe og saaledes erholde en ubillig Fordel, idet han nød større Fordel af Selskabet end dette af ham. Naar nu Selskabet oprettes, deles det i Axier, hver paa 100 Rdl., saaledes at Enhver faaer saa mange Axier i Selskabet, som hans Bøgers anslagne Værdi udgjør Hundreder af Rigsdalere. Naar altsaa en Bogsamlings Værdi er bestemt af Eieren, har han for hvert 100 Rdlr. deraf en Axie i Selskabet.

... Dog bør i denne Henseende den Bestemmelse gjøres, at 5000 Rdlr. bør være Maximum i Pris, over hvilken ingen Bogsamling kan forsikres, om den end blev vurderet høiere; og i Begyndelsen, indtil Selskabets Medlemmer blive af noget betydeligt Antal, bør den høieste Sum endnu være mindre, for ei at foraarsage hver Enkelt alt for store Udgifter, f. Ex. 1 à 2 Tusinde Rdlr. I Øvrigt kan Axiernes og Eiernes Antal stige i det Uendelige; thi jo flere Medlemmer, des fordelagtigere i Almindelighed og mindre byrdefuldt for hver Enkelt.

Naar nu et Medlem af Selskabet ved Døden er afgaaet, bør en nøiagtig og fuldstændig Fortegnelse over hans Bogsamling forfattes, og dette Katalog derpaa trykkes og omsendes til alle Selskabets Medlemmer, for at disse kunne udvælge hvad Bøger deraf, de maatte ønske sig, og give Kommissioner til disses Indkjøb. Imidlertid forfattes og derefter af Selskabets Direction approberes en Vurdering, over Bøgerne. Denne Vurdering synes at kunne ske efter følgende Regler: de nyere klassiske Værker vurderes for deres fulde Bogladepris, Bindet uberegnet; de ældre klassiske og gode Skrifter vurderes for $\frac{2}{3}$ af hvad Bogladeprisen vides eller kan skjønnes at have været; de nyere mindre betydelige eller af bedre fortrængte men dog endnu brugelige Bøger, hvorunder og de bedre Maanedsskrifter kunne indbefattes, vurderes for Halvdelen af Bogladeprisen, (Bindet altid uberegnet); de ældre mindre gode, dog brugelige Bøger vurderes for $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af den rimelige Bogladepris; endelig de endnu ringere Skrifter, Pjecer, Stridsskrifter, beskadigede Bøger og desl. anslaaes fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{12}$ af Bogladeprisen eller mindre efter Omstændighederne. Naar den hele Vurdering er færdig og approberet, opsummeres

den, og den hele Sum, hvoraf nu Selskabet forsikrer 60 PC., fordeles lige paa alle Axierne; dog at Vurderingssummen ei er større end hvad Eieren i levende Live har angivet og hvorefter han har havt Axier i Selskabet; thi ellers følges hans egen Angivelse. For den Sum, som nu er fordelt paa hver Axie, ønsker man, at Enhver skal købe Bøger paa Auxionen, enten han nu har een, eller flere Axier; han faaer da Valuta for sine Penge (thi han kan lade købe hvad Bøger han ønsker sig og til hvad Pris han vil bestemme og kan faae dem), og Auxionen faaer Liv; dog er ingen forpligtet til at købe, og hvis den forsikrede Sum alligevel udkommer ved Auxionen, har Selskabet ingen videre Forpligtelse; men mangler Noget i denne Sum, da maa det Manglende *pro quota* tilskydes af dem af Selskabets Medlemmer, som enten Intet have købt, eller for en mindre Sum end det paa deres Axier Lignede . . .

Der maatte være en Lov i Selskabet — fordi det modsatte vilde tilintetgjøre Selskabets Hensigt — at ingen *B o g h a n d l e r* eller i Almindelighed nogen, som drev Handel med Bøger, maatte være Medlem af Selskabet. Disse kunne desuden ei heller egentligen siges at eie Bogsamlinger efter Ordets almindelige Bemærkelse. Forsaavidt Medlemmer af Selskabet vare *F o r l æ g g e r e* af egne eller Andres Skrifter, maatte saadanne Forlagsartikler, om de sattes med paa Auxionen, dog ikke medregnes i Vurderingen eller tages med i den Sum, hvoraf Selskabet garanterede de 60 pC. Det modsatte, naar dette ei blev gjort til Lov, vilde let kunne foranledige altfor mange Misbrug.

Dette Selskab burde være almindeligt for hele Danmark og udbredt over hele Riget, eftersom Fordelene for det Almindelige bleve betydeligere jo mere udstrakt Virkekreds Selskabet fik, og ogsaa Fordelene for hvert enkelt Medlem bleve vissere og Sikkerheden større, samt Udgifterne for hver Gang mindre, jo større og mere udbredt Selskabet var. Det var desuden i mange Henseender beqvemt, naar Selskabet havde Medlemmer rundtomkring i alle Provindser, og dette kunde saa meget lettere finde Sted, da Selskabet kunde udstrække sig til alle og Enhver, som enten eiede faa eller mange Bøger. Ønskeligt var det, ifølge heraf, ogsaa, om Selskabet kunde udstrække sig til *b e g g e R i g e r n e*; men den vanskeligere og langsommere Kommunikation med Norge, endog i Fredstider, maatte vel gjøre det vanskelig at udstrække

det dertil. Selskabet maatte altsaa indskrænke sig til *D a n m a r k* alene; og søge allernaadigst at erholde Kongelig Autorisation.

Iøvrigt behøvede Ingen at frygte for, at hans Bibliothek ved det bestandige Tilkjøb alt for stærkt skulde tiltage i Størrelse; thi var det ham ei om mange Bind at gjøre, da kunde jo eet eneste, men mere kostbart, Værk være istand til, ene at udfylde den bestemte Sum; og den, der derimod heller ønskede mange end gode Bøger, vilde vel og kunne for godt Kjøb faae sit Ønske opfyldt. Heller ikke havde Nogen nødig at frygte for at faae Bøger, han ei vilde have, da enhver Bogsamling af nogen Betydning — og ved de smaa kunde man vel som oftest slippe med at købe een eneste Bog — altid vilde omfatte saa mange forskellige Litteraturens Grene, at han ei kunde blive nødt til at købe andet, end hvad han ønskede at faae; isærdeleshed bliver naturligvis dette Tilfældet, naar Mænd af forskjellige Stillinger ere Lemmer af Selskabet; da deles Bøgerne af ethvert Fag. Enhver kunde ogsaa altid være vis paa at kunne faae Æquivalent for sine Penge, og behøvede ei at frygte for at komme til at give dem ud til unyttige Ting, da Bogsamlingerne vurderedes efter deres Værd.

Derefter nævnes en Række Detailler vedrørende Selskabets Ledelse, og det opregnes sluttelig, hvilke Fordele et saadant Selskabs Oprettelse vilde medføre: 1) Det vilde forhindre, at gode Skrifter sælges til Makulatur. 2) Der vilde gøres en Ende paa »den modbydelige Tanke«, at hvad en Mand anvender paa Bøger, skal anses for spildte Penge og dermed tabt, ja ligesom halvt stjaalne fra Kone og Børn eller andre efterlevende. 3) Der vilde genopstaa en almindelig Respekt for Bøger, hos tænkende Mennesker paa Grund af deres indre Værd og hos utænkende som Resultat af den Agtelse, som alt, der har Penges Værdi, altid har i Hobens Øjne. 4) Hvis en Mand skulde blive nødt til at sælge sin Bogsamling eller en Del deraf, mens han endnu lever, vilde han nyde de samme Fordele af Selskabet, som hvis den solgtes efter hans Død. 5) Der kunde tilsikres Medlemmerne en Forsikring paa 30-

40 pCt. i saadanne ulykkelige Tilfælde, hvor ellers ingen Assurance gives, f. Eks. Bombardement. 6) Der vilde opstaa en forøget videnskabelig Forbindelse mellem Landets forskellige Egne, og Selskabet vilde ogsaa kunne sørge for, at Kataloger sendtes ud over hele Landet, og at man kunde gøre Indkøb paa Auktioner hvorsomhelst, selvom man ikke personlig kunde være til Stede, hvorimod Bogsamlinger ellers ofte sælges, uden at det bliver bekendt for andre end dem, der bor i den nærmeste Omegn. 7) Selskabets Oprettelse vilde bevirke, at ingen behøvede som nu at være bange for at købe nye Bøger; dette vilde give bedre Afsætningsmuligheder for Fædrelandets Litteratur, og det vilde just blive de gode Skrifter, som især fandt Købere.

Artiklen, hvori Forslaget fremsættes, er anonym, men det skulde ikke undre, om den var affattet eller inspireret af Bladets ovenfor nævnte Redaktør Salomon Soldin som et Udslag af hans Trang til at arbejde for Borgernes Gavn og Fædrelandets Vel. »En ægte Søn af Oplysningstiden« er han med Rette blevet kaldt. Desuden maatte han som Boghandler være interesseret i en Forøgelse af det hidtidige Bogkøb.

Om nogen har indmeldt sig i Selskabet – det kunde ske hos Bogtrykker P. H. Höeckes Enke i Helliggejststræde 144, hvor Bladet blev trykt – vides ikke. Noget Indlæg for eller imod Forslaget synes ikke at være fremkommet, og det er vel heller næppe sandsynligt, at det i Praksis vilde have formet sig saa lykkeligt, som Forslagsstillerne tænkte sig. Der er jo Tale om Bogforsikring i en anden Forstand end den, som omhandles i Poul Serups i 1943 af Dansk Bibliofil-Klub udgivne lille Skrift »Hvorledes man bedst forsikrer sit Bibliotek«.

English Summaries

Translated by

BENT NORDHJEM

H. P. ROHDE: A GIFT OF BOOKS IN ETRUSCAN BINDINGS FROM HORACE WALPOLE

After briefly characterizing Horace Walpole's activities as a writer and an editor, and quoting extracts from letters in which reference is made to King Christian VII of Denmark, the article goes on to recount how, in 1788, Walpole presented a collection of books to the Royal Library in Copenhagen through the intermediary of Grímur Jónsson Thorkelin, afterwards Keeper of the Privy Archives, who was then paying a visit to England. The circumstances attending this donation are elucidated by a series of letters exchanged between Thorkelin and Johan Bülow (published by Alfred Glahn in "Aarbog for Bogvenner" in 1925) as well as by a letter written by Walpole on June 26, 1792, in which he complains that the Danish monarch has never acknowledged the gift.

The volumes presented were especially remarkable for their bindings, which Walpole himself describes as "splendid". Misreading a word in one of Thorkelin's letters as "Hetrusian", Glahn inferred that the books were bound in Russia leather; the correct reading, however, is "Hetruscan", and the bindings were in the "Etruscan" style. An outline is given of the history of this style of binding, and a note written by Thorkelin in the latter part of 1787 and preserved at the Danish State Archives is cited to prove that, contrary to what is sometimes supposed, this type of binding was introduced by James Edwards of Halifax, bookseller in Pall Mall. While Emil Hannover dated one of the books from about 1760, the article shows that they were probably all bound simultaneously, about the beginning of 1788.

Finally, mention is made of a volume bound by Edwards of Halifax in the Etruscan style, with fore-edge painting, George Ellis: *Specimens of Early English Poets*, 1790, recently acquired by the Royal Library.

ØYVIND ANKER: DANISH BOOKS IN A NORWEGIAN RURAL LIBRARY

Storelvedalen, a Norwegian rural district with a population of about 4000, near the railway station of Stai in the valley of Østerdalen, possesses an ordinary public library housed in a large wooden building. This building, however, also contains another library, presented to the district by Bjørnstjerne Bjørnson. The deed of gift, dated September 11, 1891, states that, Storelvedalen being the community in which he has found "the greatest goodwill, friendliness, and respect", Bjørnson has decided to present all the books he can spare to that parish. "Besides being a source of amusement and information of the ordinary kind, this collection may also guide the reader on towards spiritual liberation in the fields of history, science, and philosophy." Bjørnson continued sending books to the library, and persuaded others, including his Copenhagen publisher, Frederik V. Hegel, to follow his example. The collection includes a great diversity of books. There are works by and on Grundtvig as well as works by Georg Brandes; hymn-books and devotional works as well as biblical criticism from the eighties and nineties; and, of course, a great deal of fiction. A considerable proportion of the books contain written dedications, many of them from Danish writers, including Holger Drachmann, Johannes V. Jensen, Sophus Claussen, and Johannes Jørgensen. There is no way of knowing how much the local farmers profited by Bjørnson's gift; but they certainly enjoyed unique opportunities of acquainting themselves with contemporary intellectual movements as seen through Danish eyes.

HENRY THEJLS: THE TYPOGRAPHY OF SCHOOL-BOOKS

Of recent years, increasing attention has been paid to the design of Danish school-books, culminating in the initiative taken this year by the "Forening for Boghåndværk" (Society of Book-craft) in sponsoring an exhibition of school-books (supported by the Ministry of Education and the educational authorities of the three metropolitan municipalities) and in organizing discussions and study circles. That is the background of the above article, which deals with the various aspects of school-book

typography, including the cover, the title-page, the illustrations, and the format. The article criticizes the apathy which prevails among publishers as regards the aesthetics of school-book production, and which forms a strange contrast to the occasionally somewhat aggressive interest shown by the authors.

The article emphasises the supreme importance of selecting an appropriate type for modern school-books and suggests that the classic founts, e. g. Bembo, Garamond, Caslon, Jenson, Baskerville, and such recent types as Times and Excelsior should be preferred to the German versions of old-style and modern-style prevalent in the end of the nineteenth and the beginning of the twentieth centuries.

The article attacks the complicated systems of headings and sub-headings favoured by most school-book writers and the types selected for those headings. Furthermore, the illustrations are frequently of widely varying sizes, and their arrangement fails to satisfy the requirements of modern typography.

Old school-books which are still being re-published are usually typographically out-of-date: the matter is too solid, the spacing uneven, and in order to bring words into relief such outmoded devices are resorted to as underlining, word-spacing, or the use of a bold type unrelated to the fount of the text.

Finally, the article suggests that all school-books should include a bibliography and an index: useful features which are, at present, almost invariably lacking.

KAI FLOR: ERNST HANSEN AS AN ILLUSTRATOR OF BOOKS

The painter and illustrator Ernst Hansen was born in 1892 at Ringkøbing on the west coast of Jutland; his attitude to nature was permanently influenced by the sandy flats and open horizons of this district. From the polytechnic at Århus he proceeded to the Copenhagen Academy of Fine Arts, where he worked under Professor Joakim Skovgaard, who decorated the cathedral at Viborg.

In Ernst Hansen's first illustrations, seven small drawings for the Old Icelandic saga of Gunnlaug Ormstunga (1918), one recognizes elements—especially in the mailclad youths—inherited from the traditional conception of the Nordic type as interpreted by such older Danish artists as Joakim Skovgaard and Lorenz Frølich.

But these early works are also characterised by a tendency towards simplification; especially the last of them—two swans soaring on expanded wings towards the bright sky—foreshadows the typical Ernst Hansen manner, with its emphatic silhouettes, its wood-cut contrasts of black and white. That is the style of his later illustrations for Grüner-Nielsen's edition of Danish folk-ballads ("Danske Folkeviser" 1925—27), Knud Rasmussen's collection of traditional Eskimo tales ("Festens Gave", 1929), and Vilhelm Grønbech's anthology of old Scandinavian myths and legends ("Nordiske Myter og Sagn", 1941).

Because, in his early youth, he had to use such bits of scrap zinc as he could find for his first tentative etchings, he was led to concentrate on delicate miniatures. Coupled with his instinctive preference for the simple and primitive, this necessity inspired his imaginative and gentle illustrations for the Icelandic Edda poem Voluspá ("Vølvens Spaadom", 1925), where his style exhibits clear reminiscences of the rock-carvings and runic inscriptions.

This aspect of his draughtsmanship united with the wood-cut elements in his style to produce the minute, intertwining, calligraphic lines which formed a perfect visual accompaniment to Hans Hartvig Seedorff Pedersen's poem "Pigens Møde med Pan" (1928). This was followed up next year by his great work "Skoven" (The Forest), also illustrating a poem by Seedorff Pedersen, and, on the whole, a continuation or extension of the same circle of subjects, a synthesis of the naked female body and the attributes of the forest: leaves, birds, animals.

Although in the process of work he did not always consider the eventual harmony of the drawing and the printed page, Ernst Hansen's illustrations are never loose naturalistic sketches. Every drawing is the final summing up of countless individual studies of various aspects of the subject matter. Thanks to this method of progressive simplification, tending towards the decorative, his illustrations are usually in perfect

harmony with the type (generally placed on the opposite page) while at the same time they preserve the life of the subject matter. In such cases his art is both truly ornamental and palpably alive.

A QUAIN T SCHEME

A proposal for a Danish Book Insurance Company was put forward in the Copenhagen weekly "Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn" in 1810. The author of the proposal pointed out that book collections sold after the owner's death rarely fetched the real value of the books; indeed, they were often sold as waste paper and subsequently destroyed. In consequence, people who did not possess a large fortune hesitated to acquire a private library, fearing that their heirs would get no more than a fraction of the amount spent in purchasing the books. Thus, scholars and many others were obliged to suppress their natural desire to collect books.

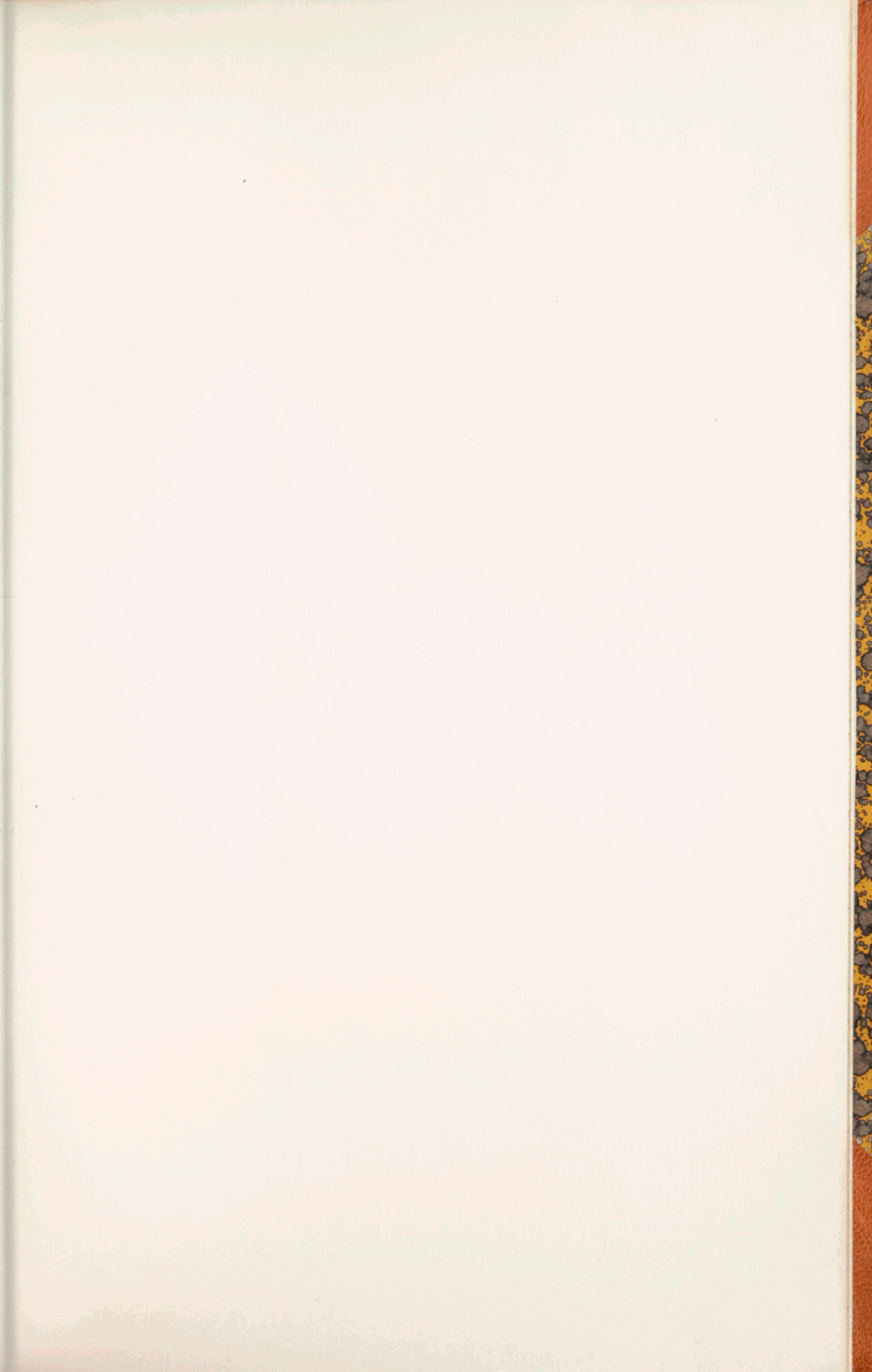
The author proceeded to advance a scheme for the formation of a company, the members of which, by undertaking to purchase books at one another's auctions, might ensure that books put up for sale after the death of a member should fetch a certain proportion of the appraised value, e. g. 60 per cent. If the auction provided this sum, the company would have no further obligations; if it failed to do this, the members were to supply the deficit.

Shares at 100 rix-dollars each were to be allotted to members in proportion to the value of their private libraries as appraised by the directors. Whenever a collection was put up for sale, the sum at which it was estimated would be divided equally among the shares; every shareholder might then purchase freely within the quota thus allotted to him and obtain value for his contribution to the company. There would, however, be no obligation to buy; but if the auction failed to fetch the stipulated 60 per cent. of the value, those who had not done their share of buying would supply the deficit to the extent of their quotas.

The object of the scheme was to preserve good books from the paper-mills and to ensure that money spent on books need not be written off.

This would give rise to a new respect for books and create a bond between collectors all over the country.

The article was probably written or inspired by the editor of the weekly, Salomon Soldin, who, being also a bookseller, had a vested interest in stimulating the sale of books. It does not appear that the article met with any response, sympathetic or otherwise; and, indeed, even if the author of the scheme had found supporters, it is difficult to see how his principles could have been translated into practical politics.

*Denne årgang af »Bogvennen«
er trykt med Engelsk Caslon i Det Berlingske Bogtrykkeri
på papir fra De forenede Papirfabrikker og
med clichéer fra F. Hendriksens
Reproduktionsatelier*

*Trykt i
Det Berlingske Bogtrykkeri
København*